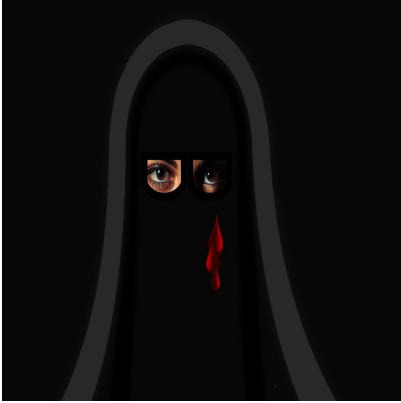




Bruid in Afghanistan 3/4

Beschrijving

Onderstaand is deel drie van een verhaal over het leven van een meisje/vrouw in Afghanistan, opgetekend door een journaliste, die ook wat context aanbracht. Omdat een compleet levensverhaal is, is het te lang voor Ã©Ã©n bericht, dus ik heb het opgeknipt in vier delen.

Er werd eten geserveerd, maar ik had geen zin om te eten. Maar toen mijn Talib-echtgenoot me op strenge toon beval te eten, moest ik wel. We vervolgden onze reis en bereikten de volgende ochtend een dorp. De auto stopte voor een groot lemen huis met oude, gelaagde muren. Zodra de auto stopte, hoorden we geweschoten. Ik dacht dat er een gevecht was uitgebroken en begon te huilen, maar mijn schoonzus vertelde me dat de dorpingen de bruiloft van *Miraj* vierden.

Ik mocht mijn sluier nog steeds niet opheffen en, aan weerszijden begeleid door mijn man en zijn zus, werd ik naar een binnenplaats en vervolgens naar een kamer gebracht. Veel vrouwen hadden zich daar verzameld om mij te zien. Ze zetten me naast een oude vrouw in de hoek en zeiden dat ik haar hand moest kussen, omdat zij de moeder van mijn man was. Iedereen noemde haar *Adi*, wat moeder betekent in het Pashto. Ik kuste de hand van de oude vrouw. Aan haar scherpe blik kon ik zien dat ze inderdaad de moeder van de Talib was.



Een paar dagen nadat ik met de Talib was getrouwd, ging zijn zus, die mijn enige contact met de rest van de familie was, met mijn man terug naar Kabul, en ik bleef alleen achter in het huis met een handvol mensen die ik niet kende en waarvan ik niet eens begreep wat ze zeiden. Omdat ik hun cultuur en manier van leven niet begreep, sloeg mijn schoonmoeder me met haar wandelstok als ik een fout maakte.

Behalve *Adi* woonden ook mijn vijf zwagers en hun gezinnen in dat huis. Geen van de mannen was echter thuis, omdat ze allemaal lid waren van de Taliban en na de bezetting van Afghanistan verschillende functies in verschillende provincies hadden gekregen. Alle vrouwen en kinderen in de familie werden geleid door *Adi* en haar wandelstok. Haar woord was wet en iedereen die zich daar niet aan hield, werd gestraft. Als de vrouwen in het huis te veel voedsel gebruikten, als ze niet goed voor de dieren zorgden of als ze iets te laat waren met het voltooien van hun dagelijkse taken, berispte *Adi* hen. Er ging geen dag voorbij zonder dat verschillende leden de pijn van haar wandelstok op hun botten voelden.

In 2001 viel het Taliban-regime, maar op dat moment wist ik niet welk jaar het was. De jongens die naar buiten mochten, vertelden ons verhalen over wat er gebeurde. Ze spraken over ongelovigen uit verschillende landen die naar Afghanistan kwamen en zwoeren dat ze *farangi* (een naam voor buitenlandse soldaten, zoals de Britse troepen tijdens de Anglo-Afghaanse oorlogen) door de dorpen

hadden zien lopen. Het duurde niet lang voordat er elke nacht vliegtuigen overvlogen en huizen bombardeerden. Toen het nieuws zich verspreidde dat soldaten van buitenlandse troepen huizen doorzochten en iedereen doodden die ze ook maar enigszins verdacht vonden, begonnen de inwoners van ons dorp geleidelijk hun huizen te verlaten en weg te trekken.

Op een nacht kwamen mijn man en zijn twee broers terug en vertelden ze dat hun andere twee broers waren vermoord. Adi huilde niet. Ze was even stil en zei toen: *â??Ik heb ze opgeofferd voor de religie*.â?? Mijn schoonmoeder bracht de rest van de familie op de hoogte van de dood van haar twee zonen en dreigde iedereen met haar wandelstok, zeggende dat als ze iemand hoorde huilen, ze hun botten zou breken. De vrouwen van haar vermoorde zonen sloegen zich in stilte op hun hoofd terwijl de doodsbanige kinderen met afgrijzen toekeken.

Een paar dagen na de dood van de twee broers besloten mijn schoonmoeder en haar zonen om hun weduwen uit te huwelijken aan de overgebleven mannen in de familie. Een van deze twee vrouwen trouwde uiteindelijk met mijn man. Mijn schoonmoeder nam deze beslissing omdat ik al die jaren geen kinderen had gekregen en de vrouw van zijn broer twee kinderen had. Het deed me geen pijn, want ik hield niet van de man die ik mijn echtgenoot noemde en leefde alleen onder dwang met hem samen. De weduwen die hun echtgenoten hadden verloren, werden hertrouwd terwijl ze nog rouwden en tranen huilden.

Ik weet niet welk jaar het was, want er waren geen kalenders. In dit huis had men een hekel aan pen en papier, laat staan kalenders. De situatie verslechterde met de dag door de toenemende lucht- en grondaanvallen van buitenlandse troepen â?? of de ongelovigen, zoals de lokale bevolking ze graag noemde. Bijna geen enkel huis in het dorp ontsnapte aan de bombardementen en de nachtelijke aanvallen bleven de mensen van hun rust beroven. Tijdens een van zijn bezoeken zei mijn man dat het hele gezin naar Pakistan zou moeten verhuizen omdat het dorp niet langer veilig was, en dat de jonge jongens van het huishouden naar de *madrasa* zouden moeten gaan, waar ze zouden worden opgeleid tot zelfmoordterroristen. Volgens hem was de religie meer dan ooit tevoren in gevaar.

Iedereen maakte zich klaar om te verhuizen. Ik was daar blij om, want ik zou eindelijk dat verdomde lemen huis verlaten na zoveel jaren van gevangenschap. Ik was zo opgewonden, want ik had niets anders gezien dan de bewoners van het huis en ik miste de straten, de auto's, de winkels, alles. Ik was druk bezig mijn kleren in een tas te stoppen toen mijn schoonmoeder me riep. Ze kon niet meer lopen sinds de dood van haar twee zonen, en toen ik naar haar toe ging, zei ze: *â??Ik ga niet weg: ik wil niet comfortabel in Pakistan leven terwijl mijn zonen aan het front vechten. Jij moet ook bij mij blijven*.â?? Ik stond erop om te gaan, maar ze gooide haar wandelstok naar me en zei: *â??Ik heb je niet om je mening gevraagd, Shand!â??* Een paar jaar na mijn huwelijk, toen ik nog steeds niet zwanger was, begon mijn schoonmoeder me onvruchtbaar te noemen, of *shand* in het Pashto.

Iedereen in het huis laadde zijn bezittingen in een vrachtwagen en vertrok naar Pakistan, terwijl ik achterbleef met mijn krankzinnige schoonmoeder en de neef van mijn man, *Nasim*, een 18-jarige jongen. Nasim was beleefder dan de andere mannen in de familie en behandelde vrouwen altijd met respect. Daarom vonden ze hem simpel. Ze zeiden dat hij niet geschikt was voor de *jihad*.

Maar een paar dagen later werden ook wij uit het dorp naar een afgelegen plek gebracht. Ik had geen idee waar we waren, dus vroeg ik het aan Nasim. Hij zei dat we in dezelfde provincie waren, maar op een plek die zo afgelegen was dat niemand ons zou vinden. We werden naar een huis in de buurt van een berg gebracht. Het huis had twee kamers en onder het gebouw was een donkere kelder met een

cel van ijzeren tralies erin. Ik dacht dat die misschien voor vee was gebouwd. Voor het huis strekte zich een uitgestrekte woestijnvlakte uit, bedekt met onkruid. De afzondering van het huis maakte me bang, we waren daar helemaal alleen. Het enige plezier dat ik in die eerste 24 uur had, was dat ik water mocht halen uit een bron aan de andere kant van de berg. We hadden twee muilezels, twee geiten en een koe, en zij waren mijn kracht op die lege vlakte. Ik gaf ze gras te eten en bracht uren door met het vertellen van mijn verhalen. Soms deelde ik mijn gevoelens met Nasim. Mijn man kwam ons af en toe midden in de nacht bezoeken en bracht ons eten en brandstof voor de lampen. Nadat hij de handen van zijn moeder had gekust, verdween hij weer.

Ik was daar zo eenzaam dat alles om me heen tot leven kwam en tegen me begon te praten. Ik praatte tegen de kopjes, de potten, het vuur, de muilezels, de geiten en de koe. Soms praatte ik ook tegen de berg, en omdat die hoog was, vroeg ik of er aan de andere kant levende wezens waren en of er ergens in de buurt nog een huis was. Mijn schoonmoeder werd met de dag ouder. Haar gezicht kreeg meer rimpels en de twee of drie tanden die ze nog had, namen afscheid van haar mond en waren verdwenen. Als ze me uitschold, negeerde ik haar woorden en staarde naar haar tandeloze mond. Ze dacht dat ik haar voor de gek hield en gooide haar schoenen naar me.

Ik raakte langzaam los van de echte wereld. Gebaseerd op de Indiase films die ik had gezien voordat ik trouwde, creëerde ik romantische of spionagescenario's in mijn hoofd, waarin ik de held was en urenlang in die dromen leefde. Door de seizoenen heen voelde ik het verstrijken van de jaren. Met het fragment van een spiegel dat ik had meegenomen, verstopt in mijn kleren, keek ik naar mijn gezicht. Er hadden zich fijne rimpeltjes rond mijn ogen gevormd en er waren ook een paar witte haartjes op mijn hoofd verschenen. Het was een pijnlijk besef dat mijn jeugd me was ontglipt. Het enige waar ik spijt van had, was dat ik nooit liefde had gekend.

In mijn dromen probeerde ik me een jongeman voor te stellen op wie ik verliefd zou worden, maar het lukte me niet. Hoe hard ik ook probeerde hem gelaatstreken te geven, deze man bleef gezichtsloos. Toen ik echt mijn best deed, leek zijn gezicht op dat van Nasim. Deze gedachte maakte me beschaamd, omdat ik Nasim zag als een lid van de familie – een vriendelijke en behulpzame metgezel, niet iemand op wie ik verliefd kon worden. Ik kan niet ontkennen dat ik soms zijn intense blik op me voelde, maar ik deed alsof ik het niet merkte. Onder zulke omstandigheden was Nasim het laatste wezen op aarde voor wie ik gevoelens kon hebben.

Op een zomer, ergens in ons leven daar, hoorde ik tegen middernacht een auto het huis naderen. Dit was nog nooit eerder gebeurd. Ik rende met Nasim naar buiten en samen keken we toe hoe het op ons afkwam. De auto stopte voor het huis en mijn man en twee andere mannen met wapens stapten uit. Ze trokken een vierde man met geweld uit de auto en namen hem mee naar de kelder. Gelukkig waren de dieren buiten vastgebonden, want het was warm weer. Ze namen de man mee naar de cel, vervloekten hem de hele tijd, bonden hem vast en deden de deur op slot. Mijn man legde zijn moeder uit dat ze een ongelovige hadden gevangen en dat ze voorzichtig moest zijn om hem niet te laten ontsnappen. Vervolgens gaf hij Nasim en mij de opdracht de gevangene te voeren, aangezien hij binnenkort geruild zou worden voor een van de *moedjahedien*.

Ze namen Nasim mee toen ze vertrokken, zodat hij voedsel, lampolie en andere benodigdheden voor ons kon kopen en terugbrengen. Soms was Nasim lange tijd weg en werd ik erg bang, bang dat hij voorgoed verdwenen was. In de jaren dat ik bij de berg had gewoond, had ik geen toegang tot nieuws. Het weinige dat ik hoorde, was dat Afghanistan was binnengevallen door ongelovigen uit meer dan

twintig landen en dat de Taliban er alles aan deden om hen te verdrijven.

Leven met een ongelovige die in de buurt gevangen zat, leek erg beangstigend. De nacht van angst ging voorbij en de dageraad brak aan. Mijn schoonmoeder vroeg me om eten naar de gevangene te brengen. Ik had geen andere keuze dan eten klaar te maken en naar de gevangene te gaan. Met trillende handen en benen opende ik de kelderdeur en trof de man vastgebonden in de cel aan. Toen het licht de cel binnenkwam, hief hij zijn hoofd op. Hij was een buitenlander en leek ongeveer 40 jaar oud. Hij was dun, had blond haar en een wit gezicht. Hij zag er heel schoon en knap uit. Ik heb buitenlanders altijd mooi gevonden. Hoe vaak Afghanen zich ook wasten, door hun bruine huid zagen ze er nog steeds niet zo schoon en knap uit als de buitenlanders. Mijn moeder zei altijd hetzelfde over Russen. Ze zei dat de Russen heel blank waren en rode wangen hadden. Ze stonden altijd bovenop hun tanks en wanneer ze op straat voorbijkwamen, verzamelde iedereen zich om hen heen.

Ik duwde het dienblad met eten door de kier tussen de ijzeren deur en de vloer, naar de gevangene, en gebaarde hem te eten. De man keek naar het dienblad en at wat brood. Ik had medelijden met hem. Met een handgebaar en een gebroken accent vroeg hij: *â??Thee.â??* Ik wees naar het kopje water. Maar opnieuw zei hij met hetzelfde accent: *â??Thee.â??* Ik ging naar huis en bracht hem een *â??â??kopje thee*. Hij dronk de thee met het brood terwijl ik hardop tegen mezelf zei: deze arme man is net als ik een gevangene van deze vervloekte vlakte geworden.

Toen de man de thee en het brood op had, schoof hij de borden door de kier onder de deur naar me toe. Ik pakte het dienblad en ging naar huis. Ik maakte ook eten klaar voor mijn schoonmoeder en bracht het naar haar kamer. Haar hoofd leunde tegen de muur en ze keek naar iets in de verte. Ik zei: *â??Adi, eet.â??* Maar starend naar de vlakte antwoordde ze niet. Ik riep haar opnieuw, maar ze antwoordde nog steeds niet. Ik wist niet hoe ik haar aandacht kon trekken. Als ik haar aanraakte, sloeg ze me met haar stok en vervloekte me, maar als ik haar alleen liet, werd het eten koud. Ik had ook honger en moest wachten tot ze klaar was voordat ik kon eten. Ze vond het ook niet prettig dat ik in de kamer voor haar at. Ze zei altijd dat een vrouw als laatste moet eten en pas nadat ze iedereen heeft gevoed.

Mijn wachten werd steeds langer, maar Adi hief nog steeds haar hoofd niet op. Voorzichtig naderde ik haar en net toen ik mijn hand op haar schouder legde, viel ze opzij als een stuk droog hout. Ik schreeuwde en snakte naar adem. Deze vlakte had Adiâ??s leven opgeslokt, net zoals het mijn eigen hoop en jeugd had opgeslokt. Ik had na mijn huwelijk veel doden gezien. Dode vrouwen, en dode kinderen en mannen, gedood tijdens de luchtaanvallen of gevechten, evenals mensen die stierven door ziekte en het gebrek aan artsen en ziekenhuizen. Maar ik was nog nooit eerder alleen gelaten met een dode. Mijn hele lichaam trilde. De enige levende persoon op deze vlakte was gestorven en nu was ik helemaal alleen. Ik rende misschien wel tien keer de kamer uit en weer terug.

Toen besepte ik dat alleen zijn erger was dan Adiâ??s beledigingen te moeten ondergaan. Ik was verbijsterd. Ik wist niet wat ik moest doen, en Adiâ??s lege ogen waren nu op mij gericht. Plotseling herinnerde ik me dat er nog iemand anders op die plek woonde. De buitenlander! Voor het eerst ontmoette hij mijn blik, zijn blik zwaar van betekenis. Ik pakte de sleutel uit Adiâ??s zak en liep naar de kelder. Ik wilde de buitenlander om hulp vragen. Ik was doodsbang. Maar toen bedacht ik me snel. Het zou me in gevaar kunnen brengen. Mijn man kon elk moment arriveren en mij of de buitenlander vermoorden, denkend dat hij probeerde te ontsnappen.

Ik ging terug naar binnen, ging in een hoekje zitten en wachtte tot Nasim terugkwam. Het duurde niet lang voordat hij terugkwam. Nasim zette de boodschappentassen bij de deur neer. Zodra ik hem zag, barstte ik in tranen uit. Verbaasd vroeg Nasim: *â??Waarom huil je?â??* Ik kon geen woord uitbrengen en wees alleen maar naar Adi. Hij liep naar haar toe en nam haar hand in de zijne. De koude aanraking van Adiâ??s hand deed hem beseffen dat ze dood was. Hij sloot zijn ogen van angst en zei met trillende stem: *â??Adi is dood, moge God haar ziel hebben.â??* Nasim legde Adiâ??s lichaam op het kussen op de vloer en sloot haar ogen met zijn duimen. We bedekten het lichaam met een stuk stof.

Nasim en ik zaten daar maar, met onze hoofden gebogen, geschokt, geen van beiden durfden we iets te zeggen. Uiteindelijk hief Nasim zijn hoofd op en zei: *â??We moeten Adiâ??s lichaam wassen en begraven.â??* Ik weigerde. Ik zei tegen hem: *â??Nee, doe dat niet, Miraj moet met eigen ogen komen kijken dat Adi een natuurlijke dood is gestorven, anders verdenkt hij ons.â??* Nasim stond op. Bezorgd vroeg ik hem waar hij naartoe ging. *â??Ik ga Miraj een bericht sturen.â??* En voor het eerst ontmoette hij mijn blik, zijn blik zwaar van betekenis, en voegde eraan toe: *â??Ik zal je nooit alleen laten.â??* Ik keek hem aandachtig aan. Wat was hij gegroeid. Meer; hij begon ouder te worden. Er zaten plukjes wit haar op zijn slapen en zijn gezicht begon te rimpelen, net als het mijne. Dit land heeft ons beiden ouder gemaakt.

Het was bijna middag toen Nasim vertrok. Hij kwam terug in het holst van de nacht en zei dat hij contact had opgenomen met Miraj en dat hij spoedig zou komen. Daarna wisselden we geen woord meer. Nasim pakte de Koran van de vensterbank, ging naast Adi zitten en begon te reciteren. Die nacht sliepen we geen van beiden.

De zon was nog niet opgekomen toen Miraj arriveerde, in dezelfde auto als waarin hij de buitenlander had meegenomen. Twee andere mannen waren ook met hem meegekomen. Miraj kwam de kamer binnen en knielde naast zijn moeder neer. Aan zijn trillende schouders kon je zien dat hij huilde.

Hij keek Adi aan en zei langzaam: *â??Had je maar wat langer gewacht en onze overwinning gezien.â??* Zijn schouders zakten in onder het zware gewicht van verdriet. Hij knielde een uur lang roerloos naast Adi neer, legde haar lichaam toen achterin de auto en zei tegen Nasim en mij dat we bij haar achterin moesten zitten en over het lichaam moesten waken. Hij stuurde de twee mannen die hij had meegenomen eropuit om de buitenlander uit de kelder te halen. Ook hij werd in de auto gesleurd, met de twee mannen aan weerszijden van hem, en we verlieten die verdomde vlakte voorgoed.

In [deel vier](#) het slot van dit Afghaanse dramaâ?!

Datum aangemaakt

2025/11/09